

150 Kr., saa Sagen er ikke stor, og hvis Foranstaltningen kan gavne ret mange, sker der jo ved den en Velgerning. Mere skal jeg ikke sige om dette Spørgsmaal i Dag.

Jeg er jo, som jeg før har haft Lejlighed til at sige her, en gammel Grenaa-mand, og Grenaa's Interesser ligge mig selvfølgelig endnu paa Sinde i lige saa høj Grad som tidligere. Jeg kan i det væsentlige henholde mig til de Bemærkninger, som den ærede Rigsdagsmand for Grenaa (N. Pedersen) i dette Øjeblik fremkom med. Jeg ved, at Forholdene ved Grenaa Havn ere i højeste Grad sørgelige og beklagelige. Havnen sander til, og Havnekassen eller Kommunekassen magter ikke at holde den vedlige, saa Forholdene ere helt fortvivlede. Det er jo sørgeligt, at man skal se, at disse 1 1/2 Mill. Kr. — eller hvor meget det er, der er sat i Havnen — skulle være aldeles spildte, som det jo ser ud til, hvis der ikke gøres noget. Men jeg kan heller ikke tro, at det skal være Meningen, at det hele skal være spildt, jeg maa tro, at der nok bliver gjort noget. Jeg kan imidlertid ikke lade være at sige, at hvis der skal gøres noget, maa der gøres noget alvorligt, og det maa gøres snart, for ellers er det for sent. Jeg støtter altsaa Tanken om, at Regeringen tager Sagen i sin Haand og gør et eller andet virksomt Skridt for at hjælpe til, at denne Havn i det mindste kan blive til en Fiskerihavn. Oprindeligt var det jo Meningen, at det skulde være en større Trafikhavn med gennemgaaende Fart, det er jo nu en Gang slaaet fejl. Men som Fiskerihavn maa vi dog kunne holde denne Havn aaben. Jeg støtter altsaa dette, og jeg vil ogsaa støtte Tanken om at faa et nyt fjerde Tog sat ind ved Bansen deroppe. Efter hvad der er kommet mig for Øre, er der ikke saa faa Ulemper, saaledes som Forholdene nu ere, og at der er Trang til et nyt Tog, viser sig ved, at der føres en Masse Ekstratog paa Bansen. — Jeg har endnu et lille Spørgsmaal, som jeg gerne vilde sige et Par Ord om, og som netop ogsaa den ærede sidste Taler har berørt. Man maa undskylde, at jeg ikke kan lade være, men det gælder mine kære og tro Anholtere. Jeg har jo staaet i Forbindelse med dem i mange Aar, og jeg kan ikke lade være med at have dem i velvillig Erindring. Jeg vil udtale min Glæde over, at der er fremkommet et Forslag paa Finansloven om et Havneanlæg ved Anholt. Uden at smigte nogen tror jeg, jeg tør sige, at Anholt i Grunden skylder den højttærede Finans-

minister sin Tak for dette; det er Finansministeren, der i sin tidligere Egenskab af Indenrigsminister omtrent har lovet, at Anholt skulde faa en Havn, og den ny Indenrigsminister har loyalt optaget denne Tanke og fremsat Forslaget. Nu havde det imidlertid været ikke alene Anholternes, men ogsaa mange Fiskeres Ønske, at det var blevet en landfast Havn, der ikke havde været mere end halv saa dyr som den Øhavn, her er Tale om. Men naar de sagkyndige paastaa, at Sandvandingen er saa stærk, at de ikke tør vove at anlægge en landfast Havn, maa man jo finde sig i en Øhavn, skønt det vil være til meget Besvær og Ulempe for Fiskerne i det hele. Det er nemlig klart, at ved en saadan Øhavn vil der mangle Plads til en stor Del af de Bygninger, som ville være nødvendige til Hjælp for Fiskeriet, hvis Forholdene skulle være saa fuldkomne, som de bør være. Der vil jo komme flere Tilfælde, hvor det bliver dem umuligt at faa en virkelig Forbindelse med Land, det vil blive Tilfældet mange Dage af Aaret, maaske undertiden ugevis, og det er jo ganske sikkert, at ved dette store Fiskeri, som foregaar under Øen Anholt — i Grunden det største Fiskeri, vi have i Kattegat — er der en stor Masse Fisk, som gaar til Spilde, fordi man ikke har et Sted, hvori Fisken kan blive ordentlig konserveret. Ude paa Øhavnen vil der ikke blive Plads til alle disse Konserveringsbygninger, der skulde til, Huse til Slagtning, Saltning, Røgning og Pakning, ja, vel ogsaa Ishuse. Alt dette skulde egentlig til, naar Havnen skulde gøre sin fulde Nytte for Fiskeriet. Et kunde der gøres, og jeg ser ogsaa af Anmærkningerne til Finanslovsforslaget, at man har tænkt derpaa, men at Tanken imidlertid foreløbig er opgivet af Regeringen; jeg vil imidlertid indstændig anmode Regeringen om, hvis den ikke tør anlægge den landfaste Havn, da at optage denne Tanke, nemlig Tanken om en Broforbindelse med Land. For vil man optage denne Tanke om en Bro, en Bro paa Stolper eller Pæle, altsaa en Pælebro, vil en Del af den Mangel, der ellers, som nævnt, vil blive ved Havnen, blive afhjulpen, idet der saa vil blive en Mulighed for at transportere Fisken til Land, hvor man saa kan anlægge de Bygninger, der ere fornødne. Uden en saadan Bro tror jeg ikke paa, at Havnen vil blive andet end en Nødhavn. Det er jo ganske vist ikke lidt, at Fiskerne kunne løbe derind og frelse og bjærge Livet, det er vel nok det væsentligste, men det var vel ikke for meget ogsaa at skaffe